

nok, at de beskikkes af Landbrugsministeren, og at han ogsaa fastsætter deres Løn, og at de for saa vidt ere nogenlunde uafhængige af de vedkommende Slagterier, men man kan ikke nægte, at en virkelig Statsansættelse for disse Mennesker vilde have nogen Betydning for dem lige overfor Slagteriernes Direktion. — Der er ogsaa et andet Spørgsmaal, nemlig Ansættelsen af Reservedyrlæger til Anvendelse i saadanne Tilfælde, hvor en statsbeskikket Dyrlæge ikke kan komme til Stede. Jeg vil tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa disse to Forhold. Jeg tror, at Statsansættelse kunde gennemføres uden nogen som helst Udgift fra Statens Side, idet det maa kunne paalægges Slagterierne paa en eller anden Maade at udrede den Løn, man blev enig om. Jeg skal imidlertid ikke paa nogen som helst Maade stille Ændringer til dette Lovforslag, det er kun Henstillinger til den højtærede Minister om muligvis senere at tage disse Spørgsmaal under Overvejelse. Jeg betragter i det hele taget Lovforslaget som saa godt, at jeg haaber, at det kan gennemføres uden Udvalg i den Skikkelse, hvori vi have faaet det fra Folketinget.

Sørensen-Saksager: Den højtærede Minister begyndte med at sige, at han havde tænkt sig, at Lovene af 24. April 1903 og 13. Marts 1906 vilde have givet os betryggende Sikkerhed for vor Kødudførsel. Det har desværre vist sig ikke at være Tilfældet. Derfor kan man kun glæde sig over dette Forslag, som er forelagt til en Forbedring af disse Forhold. Det er en almindelig Kendsgerning, at vi her i Danmark sikkert nok have den bedste Kontrol for Udførsel af Kødvarer, som noget Land i Europa har, men dog have Lovene paa dette Omraade hidtil været saaledes som al anden Lovgivning, at man, som Regel, kan omgaa dem, og i hvert Fald kan det ikke forhindres, at Lovene kunne brydes, og saadant er jo ogsaa sket her til Lands med Hensyn til vor Udførsel. Men naar man ved, at denne Udførsel har en saa stor Værdi, at den naar op til 90 Mill. Kr. aarlig, er det rigtigt, at man gør, hvad man kan for at opnaa en saa stor Anseelse og saa godt et Renommé i Udlandet som muligt. Det er jo bekendt nok, at man for ikke længe siden herhjemme tog haardt paa et Forhold, der i og for sig var af mindre Betydning, selv om det var en Overtrædelse af Lovens Bestemmelser. Det, der skete, var faktisk uska-

deligt for Menneskeheden og var maaske ikke andet, end hvad der i mangfoldige andre Tilfælde kunde ske, uden at det kommer frem. Men selvfølgelig maatte det straffes og straffes haardt, og, takket være Ministerens Resoluthed, blev der ogsaa grebet ind i rette Tid og paa rette Maade, medens man herhjemme skreg op, som om det var en af de største Forbrydelser, der var sket. Man gik endda saa vidt, som et æret Medlem (P. Nielsen) har sagt, at man fik det ført frem i Udlandet, saa at det kunde skade vort Renommé. Der var derfor stærk Grund til at gøre, hvad der kunde gøres, for at standse et saadant Forhold. Det maa dog bemærkes, at i Udlandet tog man med større Forstaaelse paa Tingene, tog dem paa den rette Maade og tillagde dem ikke den Betydning, som man i Virkeligheden faktisk gjorde herhjemme. Det er i Virkeligheden sørgeligt, at Forholdet er saaledes overfor en Sag af den Betydning, at man ikke føler Ansvar et stærkere overfor sit eget Lands Interesser, end at man skreg op paa den Maade, man gjorde, og ikke undsaa sig for at skade os overfor Udlandet.

Landboerne ere jo i allerstærkeste Grad interesserede i, at de herhen hørende Forhold ere tilrettelagte paa den bedste Maade, og dette Forslag indeholder jo saa gode og betryggende Bestemmelser for Indførselen i Fremtiden, at man fuldt ud kan slutte sig dertil og maa være taknemmelig for dets Fremkomst. Der kunde maaske siges et eller andet med Hensyn til Formen, men i Virkeligheden vil det skaffe betryggende Sikkerhed for Fremtiden. Vi have, som det høje Ting bekendt, Dyrlæger ansatte ved alle vore Eksportslagterier, foruden de to Kontrolører, som rejse omkring og se paa, hvorledes Kontrollen udføres. Men selv med saa stærkt et Tilsyn, og selv om man faar et Lovforslag af et Indhold som dette, vil det dog ikke kunne forhindres, hvis der er Villie dertil, at man vil kunne omgaa Loven. Der er dog truffet saa stærke Bestemmelser overfor dem, der staa som Ledere af Eksportslagterierne, at man sikkert fra alle Sider efter bedste Evne vil søge at undgaa at forbyde sig mod Loven ved Forseelser af denne Art. Man kan derfor være sikker paa, at er der ikke Betryggelse ved vor Udførsel nu, saa vil der blive det. Det, der skete i det før nævnte Tilfælde, var, som det høje Ting vil vide, en Fedtafsmelting, som foregik paa et enkelt Slagteri, men vedkommende Leder blev meget haardt straffet, saa haardt, at han maatte give